

biblioteca rao

IMOGEN HOWSON

CONEXIUNEA

Traducere din limba engleza de
CRISTINA BARBU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWSON, IMOGEN

Conexiunea / Imogen Howson ; trad.: Cristina Barbu. –
București : Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-554-9

I. Barbu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

IMOGEN HOWSON

Linked

© Imogen Howson, 2013

Toate drepturile rezervate.

© Editura RAO, 2012

pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-554-9

CAPITOLUL 1

Când Elissa și mama ei intrară în sala de așteptare, cerul era de un plumburiu răcoros deasupra Central Canyon City, cosmodromul fiind o pată incoloră la orizont. Linii și puncte de lumină se înălțau de pe podeaua canionului.

Elissa merse la fereastră, încercând să ignore tensiunea care îi strângea pieptul ca într-o menghină și faptul că palmele îi erau destul de umede încât să lase amprente pe marginea de sticlă a pervazului. În timp ce privea în depărtare, străduindu-se să nu cedeze în fața neliniștii crescânde, cerul se schimbă. Mai întâi din cenușiu într-un verde crepuscul, încețoșat acolo unde cobora în spatele cosmodromului, apoi – deodată, soarele se înălță suficient pentru ca lumina sa să lovească podeaua deșertului – într-un albastru nesfârșit, o culoare atât de intensă încât te puteai cufunda în ea.

Lumina o făcu să lăcrimeze. Clipi și își luă privirea de la fereastră chiar în momentul în care luminile din sala de așteptare se stinseră și un val de răcoare ce îi mângâie ceafa îi spuse că aerul condiționat pornise, remediu împotriva căldurii înăbușitoare din oraș în toiul verii.

Elissa se înfioră. Nimeni nu nimerea temperatura potrivită pentru ea. În urmă cu patru ani – o viață de om – Carlie și Marissa obișnuiau să glumească pe seama ei, spunându-i că

avea sângele rece ca al micilor șopârle care cutreierau pereții școlilor urcându-se pe acoperișurile plate și încinse de soare unde leneveau în tihnă.

Alungând amintirea, se întoarse și-și luă puloverul de pe spătarul scaunului.

În cel mai îndepărtat colț al camerei, mama ei ședea, cu spatele drept și extraordinar de zvelt, cu o carte în mâini. În colțul alăturat, lumini de culoarea chihlimbarului licăreau în apele unei micuțe cascade formate pe o movilă de pietricele dintr-un mic iaz. Pe fundal, muzica – clopoței și corzi de harpă – se revărsa alene din difuzoare invizibile, iar mirosul de mușețel și levănțică plutea în aer. Totul era proiectat să calmeze, să relaxeze.

Elissa avea din nou mâinile transpirate. Le șterse pe furiș pe pulover în timp ce se îmbrăca cu el.

„Dacă tipul ăsta nu mă poate repara...”

Nimeni nu o spusese, dar Elissa știa foarte bine că aceasta era ultima soluție. De câte ori nu stătuse în birourile doctorilor, așteptând ca ei să îi spună cum aveau să o vindece, cum aveau să o facă o fată normală? Câte tratamente încercaseră? Tratatamentul cu somnifere, tratamentul pentru durere, micul dispozitiv electronic proiectat să interacționeze cu semnalele pe care creierul ei le trimitea corpului. Cel din urmă păruse să funcționeze la început, și ea începuse din nou să spere, ca apoi să se prăbușească subit – odată cu efectul. După aceea urmasse hipnoterapia și mașinăria albă, ciudată și zgomotoasă pe care o instalaseră în camera ei, care se presupunea că trebuia să o ajute să doarmă, dar doar îi umpluse camera cu o senzație enervantă, asemeni unui bâzâit pe care îl auzea nu doar în urechi, ci și în cap.

Muzica de fundal continuă pe o temă ușor diferită, ceva cu mai multe acorduri de flaut și mai puține de harpă. Lumina pală din spatele cascadei se preschimbă din chihlimbar în auriu. Mama Elissei suspină, aruncă o privire ceasului de pe peretele de culoarea untului și atinse ușor ecranul cărții sale pentru a întoarce pagina.

Elissa își roase marginea aspră a unghiei degetului mare.

– Lissa, dragă, nu-ți roade unghiile.

Elissa își coborî mâna și se întoarce spre fereastră, dar tensiunea din piept i se strecurase acum în stomac, cuibărimdu-se între coastele ei. De fiecare dată doctorii încercau un tratament nou, încă de prima dată, când spusese că nu era nimic altceva decât o dereglare hormonală, și îi promisese că avea să se facă bine. Îi promisese că nu avea să dureze mult. Promisese că tratamentul – oricare ar fi fost în acel moment – avea să fie doar temporar. „Așteaptă o săptămână... o lună... patru luni... vei fi bine la timp pentru petrecerea în pijamale de ziua celei mai bune prietene ale tale... pentru întâlnirea ta... excursia cu cortul din vacanța de primăvară... balul de absolvire... vei reveni la normal, Elissa, te asigurăm...”

Doctorii nu mai spuneau asta acum. De această ultimă dată – cea mai recentă, terifiantă viziune, durerea care o făcuse să țipe și să țipe și să țipe, zgârieturile negre asemănătoare unor arsuri pe gâtul ei – nu îi promisese nimic. Doar îi programaseră o întâlnire urgentă, dis-de-dimineață, cu un nou doctor. Un specialist. *Specialist în ce?*

Când sună clopoțelul, Elissa aproape tresări. Privi în jur pentru a vedea ușa interioară deschizându-se și doctorul – *specialistul* – pășind în camera de așteptare. Era un bărbat cam

de vârsta părinților ei, cu tenul măsliniu și un costum gri, la fel de elegant ca și încăperea.

– Doamna Ivory? Elissa? Eu sunt doctorul Brien.

Mama Elissei se ridicase deja în picioare. Gura îi era puțin încordată, iar mâinile, vlăguite pe carte, dar păru, ca întotdeauna, complet stăpână pe situație.

– Spuneți-mi Laine, vă rog. O veți ajuta pe fiica mea, chiar nu cred că ar trebui să mă formalizez foarte tare, spuse ea cu un zâmbet abia schițat în timp ce îi strângea mâna întinsă.

Doctorul Brien zâmbi larg spre amândouă.

– Ce atitudine minunată. Dacă asta este și atitudinea ta, Elissa, nu cred că avem motive de îngrijorare!

Elissa îi strânse, la rândul ei, mâna. Speranța se aprinse în interiorul ei, caldă și strălucitoare. *Acesta* avea să o ajute. Probabil că ar fi trebuit să o trimită la el cu ani în urmă. Ani pe care îi petrecuse încercând, neputincioasă, să se agațe de tot ce însemna viața ei, privind cum totul îi alunecă printre degete și dispare.

„Nu contează. Nu contează tot timpul pierdut. Dacă pot fi normală acum. Dacă îmi pot primi suficient înapoi din viața mea pentru a construi una nouă.“

– Vă rog, intrați. Așadar, mi s-au adus destul de rapid la cunoștință problemele pe care le-a avut Elissa, dar desigur, dumneavoastră mă veți informa dacă mai este ceva ce ar trebui să știu. Se pare că simptomele Elissei nu s-au clarificat așa cum credeam că se va întâmpla...

Glasul său se auzi în continuare, o înlănțuire reconfortantă, lipsită de efort, a unor cuvinte familiare, în timp ce ele îl urmăreau în birou și se așezară, răspunzând invitației sale, în fotolii asortate cu canapeaua din cealaltă încăpere. Scaunul Elissei

se mișcă puțin în timp ce ea se așeza, apoi căldura tapițeriei o cuprinsese, învăluindu-i în mod plăcut corpul încordat.

În dreapta Elissei, în capătul celălalt al camerei, un întreg perete se deschidea într-o fereastră din sticlă mată, tratată pentru a elimina reflecțiile, făcând să pară că nu exista nimic dincolo, decât spațiul vid. Cerul era de un albastru infinit.

Aproape invizibil pe fundalul strălucitor, un fragment sculptor urcă asemenea unei stele căzătoare în sens invers. O navă spațială lansându-se în călătoria sa, străbătând distanțele imposibile ale spațiului. Apoi încă două scipiri de raze reflectate ale soarelui. Părea incredibil că în urmă cu doar cincizeci de ani industria zborurilor spațiale nu existase în Sekoia. Nicio Inițiativă a Zborurilor Spațiale. Niciun program de pregătire sponsorizat de guvern. „Ce ar fi făcut Bruce fără țelul unei cariere spațiale? S-ar fi îndreptat către sport? L-ar fi urmat pe tata în poliție?”

Dr. Brien închise ușa, apoi luă un loc în fața Elissei și a mamei sale, la biroul masiv din colț, lângă ecranul monitorului său.

– Elissa. Îi zâmbi, iar ea îi răspunse la zâmbet. M-am uitat peste rezultatele tuturor testelor tale. Permite-mi să mă asigur că am înțeles totul corect. Am notițe despre câteva coșmaruri pe care le-ai avut când erai foarte mică și o rețetă pentru un tratament cu somnifere. Îți amintești asta?

– Da. Da, îmi amintesc.

Cu excepția faptului că ea nu le numise niciodată coșmaruri. Nu fuseseră înfricoșătoare, așa că nu ar fi avut sens. Singurul lucru înfricoșător fusese reacția mamei ei când îi vorbise despre ele.

„Uneori cred că sunt o fată care nu sunt eu“, îi spusese Elissa mama ei, iar ea încremenise în timp ce curăța podeaua

din camera de joacă, ridicându-și de jos privirea șocată. Când îi spusese același lucru doctorului – acel prim doctor la care o dusesse mama sa –, *el* le catalogă drept coșmaruri. Nu părea cuvântul potrivit, dar ea nu știuse cum altfel să le numească, imaginile acelea pe care le vedea zi și noapte. Optase pentru „vise“ în cele din urmă, deși nici acesta nu părea cuvântul potrivit.

– Iar medicația a funcționat? Întrebă dr. Brien.

– Da.

Funcționase atunci, dar Elissei nu îi plăcuse cum o făcea să se simtă. Înceată, aproape... absentă, de parcă ar fi avut dopuri invizibile în urechi. Așa că, atunci când la sfârșitul lunii medicamentele se terminară, iar mama o întrebă: „Mai ai visele acelea caraghioase? Dacă da, trebuie să îmi spui, Lissa“, ea spusese nu. Iar când visele reveniră, ea nu mai pomenise de ele.

În schimb, învățase să le ignore. Învățase ca, în timpul zilei, să închidă imaginile undeva departe să uite visele de îndată ce dimineața alunga orice urmă de întuneric din dormitor. Pe măsură ce crescuse, visele deveniseră din ce în ce mai rare, până ce aproape uită că existaseră vreodată.

Se gândise mai devreme la cum avea impresia că trecuse o viață de atunci. De la acele vremuri de dinainte de simptome.

„Dacă aș fi știut. Dacă aș fi știut că trăiesc doar datorită unui miracol, nu m-aș fi deranjat să o iau razna din cauza tuturor lucrurilor mărunte care obișnuiau să mă supere. Când am intrat la liceu, iar Bruce și afurisitul de Cadan încă mă tratau ca pe un copil mic. Când n-am fost în stare să îmi iau pantofi și costum de baie asortate pentru petrecerea de la piscină a Marisei. Când nu am cerut ajutor în momentul în

care nu am înțeles ecuațiile simultane și am fost scoasă în fața întregii clase. Când eram sigură că Simon mă va invita la Balul Bobocilor și nu a făcut-o.“

Elissa avusese prieteni – două cele mai bune prietene și o grămadă de mulți alții. Fusese invitată la majoritatea petrecerilor care contau. Încă nu avusese un iubit în adevăratul sens al cuvântului, dar ea știuse – din conversațiile chicotite „O-Dumnezeule-nu-i-spune-că-ți-am-spus-ce-a-zis-el“ cu Carlie și Marissa – că existau cel puțin trei băieți care își făceau curaj să o invite la o întâlnire. Notele ei erau destul de bune. Îi fuseseră promise lecții de condus și propria mașină-insectă dacă trecea testul din prima.

Avusese totul, și nici măcar nu realizase asta.

„Până când...”

– Până când... spuse dr. Brien, iar ea tresări, deodată îngrozită că el îi citea gândurile. Dar el doar privea ecranul monitorului. Până la un an după ce ți-a venit menstruația, corect?

„Ah“. Trebuia să se fi obișnuit cu asta până acum, dar, ca de obicei, valul de căldură îi inundă obraji.

– Da.

El luă un stilou universal și schiță un pătrat pe birou. Liniile sclipiră ușor verde, apoi zona se limpezi și dezvălui o suprafață electronică pentru luat notițe, netedă și transparentă.

– De ce nu-mi povestești despre simptome, cum au început?

„Din nou. Să treacă iar prin asta, cu doctor după doctor...”

Dar *acest* doctor avea să o repare. Își îndreptă ușor poziția în scaun, hotărâtă să nu rateze niciun detaliu care l-ar putea ajuta să își dea seama ce are de făcut. „Dacă funcționează... o, Dumnezeule, dacă funcționează de data asta, m-aș putea face bine până la absolvire. Am fost o ciudată jumătate din

perioada petrecută în școală, dar dacă asta funcționează, dacă toți mă vor putea vedea arătând normal la absolvire...”

– Bine. Înghiți în sec. Imaginile... s-au întors.

Pentru mulți ani nu fuseseră nimic altceva decât scânteieri în mintea sa, neclare și trecătoare, ușor de ignorat. Dar când reveniseră, erau luminoase, intense și detaliate, apărând de parcă ar fi fost aprinse de fulgere din creierul ei. Și de data aceasta, *erau* ca niște coșmaruri. Oameni cu măști albe, ace și seringi, mașinării uriașe ce bâzâiau și de care visa că era legată – și se trezea înăbușindu-și țipetele.

Aduseră cu ele și durere, de asemenea. Durere care o trăsnea ca un fulger, fierbinte, din senin. Ar fi fost capabilă să ascundă doar imaginile. Dar chiar dacă durerea nu ar fi fost destul de intensă încât să o facă să plângă sau să leșine sau – cel mai rău dintre toate – să vomite, nu ar fi fost în stare să o ascundă. Pentru că așa cum durerea însoțea imaginile, aceasta era, la rândul ei, însoțită de vânătaii sau zgârieturi.

Pete întunecate prelingându-se de la ceafă până la baza maxilarului sau uneori, neașteptate, pe tâmpile, sau ca semne asemănătoare amprentelor pe gât. În fiecare dimineață când se privea în oglindă, tresărea la vederea noilor semne.

Dr. Brien încuviința în timp ce Elissa vorbea, luându-și din când notițe cu un scris mângălit ce strălucea într-un verde umed, de parcă ar fi folosit cerneală adevărată.

Elissa îi spuse doctorului tot ce crezuse de cuviință că ar trebui să știe. Îi povesti cum notele îi scăzuseră până aproape de limita corigenței. Cum continua să leșine la școală. Cum uneori durerea îi distrugea simțul echilibrului și cădea, adăugând răni adevărate celor fantomatice.

Totuși, nu îi spuse absolut tot. Nu era nevoie să știe despre momentele în care nu putea să își acopere vânătăile cu machiaj, despre momentele când cei de la școală sușoteau despre ea – nu întotdeauna suficient de departe în urma ei. Nu era nevoie să știe că, după mai multe absențe de la petreceri, călătorii anulate și petreceri în pijamale distruse de crize de țipete urmate de telefoane urgente în toiul nopții pentru ca părinții să vină după ea, chiar și Carlie și Marissa încetaseră să o mai invite cu ele. Sau că, la urma urmei, toți cei trei băieți invitaseră alte fete la întâlniri.

Nu îi spuse nici cum, pentru început, părinții ei renunțaseră la viața lor socială, de asemenea, dar când trecuse un an și tot nu dădea vreun semn că situația ei se îmbunătățea, începu-seră din nou să iasă, lăsând-o acasă cu medicamentele pregătite, numerele de telefon la care îi putea suna și o pernă în care să ție.

„Îmi pare rău, spusese mama ei. Chiar îmi pare rău, Lissa. Nu vreau să te simți abandonată... în plus, suntem la capătul celălalt al firului. Dar nu e ca și cum putem face ceva dacă rămânem cu tine, iar contractele de muncă ale tatălui tău...”

Dr. Brien întoarse stiloul invers, atinse capătul celălalt al suprafeței notițelor lui și le transferă pe ecranul vertical, lăsând pătratul gol.

– Deci, halucinații... „imagini“, cum le spui tu. Și durerea fantomatică și vânătăile. Apar împreună?

– Da.

– De fiecare dată? Nu apar întâi, să zicem, vânătăile fără durere? Sau imaginile fără durere, ca atunci când erai foarte mică?

Doctorul îi privi chipul, așteptând.

– Nu.

Apoi un gând o străbătu.

– Elissa?

– Eu... nu m-am gândit la asta înainte, a fost atât de vag..

El așteptă, stiloul licărind în mâna sa, o scânteie de smarald sclipind în vârful său.

– Durerea... în mod normal vine odată cu ele. Dar uneori am doar o... bine, presupun că este o halucinație, dar nu m-am gândit niciodată cu adevărat că asta ar fi...

– De ce?

– Uneori imaginile apar noaptea, așa că le simt mai mult ca pe un vis. Dacă nu există durere, nu mi le amintesc prea bine. Nu credeam...

Îl privi cu vinovăție. Dacă s-ar fi gândit la asta dinainte, dacă ar fi spus cuiva, ar primit ajutor mai devreme?

El îi zâmbi scurt.

– Nu îți face griji, Elissa. Deci, ai halucinații *fără* durere, care ar putea fi vise. Cum ar fi...?

Cum ar fi să se trezească plângând în toiul nopții, tremurând din pricina unor suspine care nu păreau a fi ale ei, răbufnind de durere și furie... sentimente care nu păreau ale sale, de asemeni, și care se stingeau aproape imediat, lăsând în urma lor nimic altceva decât uimire și o oboseală care o arunca înapoi într-un somn adânc.

Tot timpul își ținuse privirea în jos, pe mâinile împreunate pe genunchi – îi era mai ușor să vorbească dacă nu trebuia să îl privească ascultând-o –, dar acum ridică privirea. Dr. Brien își pusese jos stiloul și, în schimb, își nota ideile pe ecran. Îl întoarse dinspre Elissa și mama sa, pentru ca ele să nu poată vedea ce scrie.

– Aceste halucinații, în special, Elissa. Sunt *doar* sentimente... emoții? Asta este tot?

Ea clipi.

– Eu... cum am spus, nu sunt dureroase...?

– Vreau să spun, vezi ceva? Ești conștientă de ceea ce te înconjoară? Când îți vezi „imaginile”, sunt asociate cu imagini ale unor oameni cu măști albe – oameni de știință, probabil. În aceste imagini, în aceste vise, este același lucru?

– Nu. Nu cred că văd nimic. Presupun că... sunt doar în pat.

– Propriul pat?

Ea îl privi confuză. Erau niște nenorocite de *halucinații*. De ce conta mobila?

– Nu știu. Un pat. Este întuneric.

– În regulă. Îi zâmbi. Nu îți face griji, Elissa. Te descurci bine. Eu doar adun cât de multe informații pot. Tot ce se întâmplă în creierul tău pleacă de la tot felul de informații – filme pe care le-ai văzut, muzică pe care ai ascultat-o, conversații pe care nici măcar nu știai că le-ai auzit. Iar uneori tipul de informație ne ajută să stabilim un diagnostic mai exact. Acum, dacă asta este tot ce îți poți aminti, să trecem la ultima manifestare a simptomelor. Deveni serios. Pare a fi destul de urât, din ceea ce mi-a fost transmis. Mai bine spune-mi tu ce se petrece.

Elissa simți crampe în stomac, dar se supuse. Încă de când se întâmplase, ieri după-amiază, trăise cu teama că avea să se întâmple din nou. Durerea fusese... „o, Doamne, îngrozitoare”. Era acasă, slavă Domnului, și venise atât de brusc, atât de violent, încât simți că i se taie picioarele. Căzuse de la jumătatea treptelor spre dormitorul ei, scăpând din mână suc de portocale, vomitându-și fierea pe covorul palid.

– Și imaginile?

– Măști albe. O mașinărie. O mașinărie uriașă, mult mai mare decât celelalte. Și fire. Îmi puneau fire în cap. Ceva... părul meu, cred că a ars. Era un miros groaznic.

Încă mai simțea acel miros când își revenise în simțiri, înrăutățindu-i starea, făcând-o să creadă pentru o clipă că părul ei chiar arsesese, deși când și-l atinse cu mâna era moale și nevătămat.

– Așadar de data asta durerea a fost mai rea decât înainte?

– Da, spuse ea, nevrând să se gândească la asta.

– În regulă. Doctorul tastă ultima informație, încuviințând ușor cu privirea la ecran, de parcă ar fi făcut niște calcule și obținuse un rezultat la care se aștepta. Asta s-a întâmplat ieri. Și nu ai mai avut nimic – nici durere, nici imagini – de atunci?

Ea vru să încuviințeze, apoi se opri. Nu se gândise înainte – după durerea aceea groaznică, nimic nu ar fi putut avea același impact și se gândise la ele ca fiind vise, oricum...

– Am avut o altă imagine. Noaptea trecută.

Dr. Brien se întoarse brusc, privind-o.

– Noaptea trecută?

– Da. Eu... vreți să vă spun despre ea? Nu știu dacă...

– Da. Doctorul făcu o pauză scurtă, apoi continuă: Te rog, Elissa, dacă vrei.

Ceva în privința lui – rapiditatea răspunsului său, a mișcării capului în timp ce se întoarse spre ea – îi provocă un ușor disconfort Elisei. Deodată nu mai vru să îi vorbească despre nimic altceva. Nu despre vis, în special.

Lucru care era prostesc. Elissa deja căzuse de acord cu ea însăși să îi spună tot ce ar putea fi folositor, *orice* l-ar fi putut ajuta să o vindece.

– Eu... bine.

Începuse cu ceva ce nu era nici durere, nici imagine. Un sentiment de căldură, de electricitate în mâinile ei, de luminozitate explodând precum artificiiile în capul ei. Un sentiment pe jumătate familiar, pe care era posibil să îl mai fi visat înaintea. Dar de data asta fusese ca o... explozie *focalizată* de artificii, avusese sentimentul că ea o provocase, că era controlată de ea. Apoi senzația că o direcționa spre exterior. Senzația lanțurilor eliberându-i încheieturile... A triumfului.

Iar apoi focul.

– Un foc? Glasul doctorului fu neașteptat de puternic. Unde?

– Într-o clădire. O clădire mare – ca un spital. Sau o școală, presupun. Ca și mai devreme, Elissa se gândi „De ce contează asta? Este o halucinație“.

– În regulă. Și tu erai...?

– Eu fugeam departe de el.

Degetele lui alergară scurt pe tastatură.

– Așadar, o clădire în flăcări, și tu... fugeai de ea?

– Da.

– Și visul ăsta a fost intens, viu, ca și celelalte pe care le-ai descris? Nu a fost ceea ce cineva ar putea numi un vis normal?

– A fost intens.

Și fusese. Dacă închidea ochii, încă putea vedea flăcările înălțându-se spre cerul întunecat. Încă putea evoca amintirea oamenilor fugind, țipând, ea alergând desculță prin iarba udă de la ploaie, luptându-se cu oboseala și întunericul ce creștea în capul ei. Agățându-se cu palmele odihnite ale gardului de sârmă, cățărându-se, știind că electricitatea fusese oprită și totuși străduindu-se să nu scape metalul din mâini. Folosindu-și puloverul pentru a acoperi sârma ghimpată din vârful

gardului și totuși răbindu-și brațul într-un ghimpe afurisit, adrenalina gonind prin venele sale însemnând că de-abia simțea durerea. Gândindu-se că după tot acest timp, reușise, era afară, era liberă...

Când tresări din vis și se trezi din somn, întâmpinată de lumina zilei, era epuizată, cu o durere de cap stăruind precum vaporii otrăvitori în capul ei, mirosul de fum încă inundându-i nărilor. Ca și cum și acest vis îi lăsase vânătași, dar în mintea ei și nu pe corp.

Cu toate astea, nu putea suporta să îi spună toate aceste lucruri doctorului Brien. Descrie pe scurt visul, omițând detaliile, fumul care mirosea a chimicale și metal încins, senzația ierbii reci sub tălpile sale. Sentimentul minunat și înfiorător al triumfului. Al libertății.

Evident, el simțea că Elissa îi spunea destule, totuși. Asculta foarte atent, urmărind-o cu privirea în timp ce degetele îi goneau pe tastatură.

Lângă Elissa, mama ei stătea nemișcată, mâinile zăcându-i împreunate pe genunchi.

– Asta este tot? întrebă dr. Brien. Visul s-a încheiat aici? Când te-ai cățărat pe gard?

– Da.

Sărmele lăseseră răni adânci în palmele ei, își amintea ea. Și la jumătatea gardului, pe partea cealaltă, piciorul îi alunecase, iar ea căzuse, aterizând cu o bubuitură ce o zdruncină din cap până în picioare. Dar aici visul ei se întrerupsese brusc. Nu își mai amintea nimic altceva.

– Nimic altceva? Nici mai târziu?

– Nu.

– Nici măcar încotro ai luat-o?